

PEDIG...!

1 tekercs
288 méter
ff, normál
magyar hang

gyártó ország	: Magyarország
gyártó cég	: HDS
gyártási év	: 1975.
gyártásvezető	: Ruzs Sándorné
rendező	
forgatókönyv	: Csőke József
dramaturg	: Kiss Mihály
operatőr	: Lakatos Iván
o.assz.	: Berek Oszkár
zenei összeáll.	: Szigeti Ferenc
vágó	: Kovács Ferencné
hang	: Szücs Péter
munkatársak	: Bagi Istvánné /v.assz./ Berta István /fővil./ Berek Oszkár /fénykép/ Farkas Kálmánné /felv.vez/

A film forgatás alatti címe: A mi orvosunk

A film 1977-ben, a 17. Miskolci Filmfesztiválon "Borsod Megye díja"-t kapta.

Egy heves megyei kisközség /Visznek/ orvosnője a 29 éves dr Rác Mária, aki három év alatt a falu szeretett doktor nénije lett, "pedig" származását tekintve: cigány.

A film puritán vallomás egyfajta előítéletről, azaz dr Rác Mária-ról, akinek nemcsak a diplomáért kellett megküzdenie, hanem azért is, hogy az előítéletekkel szembeszállva, elfogadtassa magát az emberekkel. Betegek vallomásából, munkája közben ismerjük meg dr Rác Mária-t.

Budapest, 1981. nov.

LE

HUNGAROFILM BUDAPEST 1054 BÁTHORI U. 10. TELEFON: 410-020 TELEX: 22-5768

OBGLEICH ...

(Pedig ...)

Drehbuch:

László RADNÓTHY

Kamera:

Iván LAKATOS

Regie:

JÓZSEF CSÓKE

Länge: 270 Meter, 10 Minuten

35 mm, schwarz/weiss

Dokumentarfilm

Produktion: MAFILM Studios, Budapest
Weltverleih: HUNGAROFILM, Budapest

Es gibt im Ungarischen ein Wort, das wir tagtäglich gebrauchen, und das zumeist überhaupt keinen sentimental Inhalt hat, auch geschrieben wirkt es farblos: "obgleich".

In einem kleinen Dorf in Ungarn lebt ein 28jährige Ärztin, die verärgert auf das "obgleich" reagiert. Sie ist Dr. Mária Rácz, die in drei Jahren das populäre "Fräulein Doktor" des Dorfes geworden ist, obgleich... sie Zigeunerin ist.

ALTHOUGH...

There is a word in the Hungarian language used every day, which for most of us has no emotional content. It is colourless when spoken or written: "although..."

A 28 years old doctor lives in a small Hungarian village, who vehemently responds to the "although". She is Dr. Mária Rácz, who became the "Aunty doc" during the past 3 years of the whole village, although... she is a gipsy.

POURTANT...

Il est un mot dans la langue hongroise, d'un emploi quotidien, mais qui n'est cependant chargé, pour la plupart d'entre nous, d'aucune couleur affective. Même sur le papier, il est tout à fait terne, c'est le mot "pourtant".

Dans un petit village hongrois vit une jeune femme médecin de 28 ans qui, elle, ressent de l'agressivité vis-à-vis de ce mot: Mária Rácz, devenue depuis trois ans le "docteur du village". Et pourtant ... elle est tzigane!

Mit Dialogen - With dialogues - Avec dialogues

Rip.19. "Pedig" című film cenzuraszövege

Nem is hiszem, hogy legyen valaki, hát aki ellene beszéljen.
- Kedves, megkapó teremtés. - Meg jó kedves, és amugy is. Kedves is amugy is. - Hát azt, hogy őszinte, és odaadó munkát végez. - Ez egy nagyon jóleső érzés, hogy közösen dolgozhatunk, bármilyen problémánk van, megbeszéljük vele, fölkeressük, tanácsokat ad. - Szeretik is a gyerekek is, mert olyan kedves hozzájuk.
- Nem, mostmár nem jár. Mostmár nem jár. Még évekkel ezelőtt, Hány éve már, hogy itt van? Nem tudom. Három éve. - Nálamnál volt, egyszer volt még csak, mikor influziás voltam. - Hát jó orvosságot ad. - Idejöttem, hát igaz-e ő kezel bennünket. Ő a körzeti orvosunk. - Hát oda köll menni a doktornőhöz, énnekem semmi kifogásom ellene. - Megbizok benne, elég jó. Egyébként jó fej. - Doktor néni, vagy Marika. Csak úgy, hogy doktor néni.
- Csókoanom, Doktor néni kérem, fáj a torkom esténként, lázam azért nincs, de köhögök. - Köhögysz, Zsuzsika? - A! - Nagyon jó. Zsuzsa neked közben betömték a fogadat. Es Izolalid szivtabletta? Izolalid. - Melyik az? # Szivről való, kétszer egyet szokott belőle Tóth bácsi. - Azt hiszem van az is. - Van az is? - Kisebb szem. - Az a kisebb szemű Tóth bácsi kérem. Körbenyomom a hasikádat, ha valahol fáj, akkor szóljál, jó? Itt fáj-e Szebikém, fáj? - Fáj. - Nagyon jól van Csombók néni drága. Tessék megfogni a kezét. Az orrcseppet azt még majd tessék két napig használni. Hajtsd előre a kis fejedet. - Hajtsa előre a fejét nagypapa. Ugy.
- Nagyon sajnáltam volna, ha tehetségét ellőttük volna, szegénységünk miatt, de hát azért azon voltunk minden erőnkkel, hogy amit ő akar, az meg is valósuljon. - Marikám. Hát te? - Kezítcsókozem Erzsike néni. - Hogy kerülsz ide most? - Jöttem meglátogatni Erzsike nénit. Hogy tetszik lenni? - Köszönöm szépen, mint ahogy szoktam, jól. Néha szédölgök egy kicsit. - Tegnap frontátviselés nem viselte meg nagyon? - Jaj nagyon is, nagyon is. - Én nem is voltam én abban biztos, hogy na az én kislányombul tényleg lesz orvos, mert hát igaz-e, hát meg kellett őneki ezzel nagyon küszködni, gondoltam, hogy valahol majd elbukik, nem sikerül. Hát

nem is fitogtattuk mink eztet, hogy ő orvostanhallgató akarna lenni. Mindaddig, míg be nem jutott az egyetemre. Még mikor először felvételizett, akkor még mink azt el is tudtuk úgy jól gyugni, hogy nem vették fel, mert mink ezt nem hireszteltük, hogy mi akarunk. De mikor oszt felvették, megtudták, hogy mi lesz, hogy lesz, hát többnek bántotta a lelkiismeretét, hogy most ebből a szegényből lesz valami. Hogy ebből orvos lesz? Hát sokan bizony megtettek érte bennünköt, minthogy megdicsértek volna, azt gondolták, hogy nagyravágyók vagyunk. A semmiből nagyok akarunk lenni. - Nehezen fogadtak el engem egyes emberek. Nem hitték el azt, hogy én is képes vagyok arra, amire képes a többi orvos. Mert hát ugye, én mint cigánylány, hogy is lehetnék képes arra, a valamire, amire rendszerint, hát még ma is, főleg értelmiségi gyerekek azok, akik ugye alkalmasak, alkalmasak és képesek. - Hát általában a cigánynép olyan, hogy egymásra nem haragszik. Sőt annak örülnek, ha valamelyik közülük kiemelkedik. A cigánynép az olyan. - Na de hát hol állok én egy átlagos munkásgyerekhez? Avagy egy parasztgyerekhez, akinek a szüleinek több hold földjük volt és hát jómódban éltek. - De voltak olyan régi jó barátnőim voltak, parasztasszonyok, mikor oszt megkaptam aztat, hogy cigánybul nem lehet orvos.- Hát persze, olyan is van benne, hogy csak azért is megmutatom. Hogyne lenne. De véleményem szerint minden emberben van ilyen csak azért is. Mikor jönnek az apró kis problémák, azok a kis mindennapi harcok. Fenntartással fogadtak engem. Még ma is van közöttük, aki ugyanúgy viseltetik irántam. De aztán szép lassan mégiscsak sikerült elfogadtatni magamat. Megszerettem az embereket, és és tényleg én is így érzem, hogy bedolgoztam magam. Értem ez alatt azt, hogy hív-nak egy beteghez, akkor tudom, hogy milyen gyógyszert tegyek a táskámba, mert mi lehet nála a probléma. És ez egy nagyon jó egy körzeti orvos számára, hogyha tudja azt, hogy mire mehet. - Szerbusz Kati. Nagypapa alszik? Jónapot Jakus bácsi. Hogy van? - Hát nem tudom én magam, - Láza van-e még Jakus bácsi drága? - Hát szokott lenni. - Szokott lenni? Reggel vagy este? - Napközben is.

Napközben is. - Kezdetben mikor beindultunk, úgy nem nagyon tetszett a néniknek, bácsiknak, hogy én visszahívom őket, teszem azt két hét múlva, vagy három hét múlva, magasvérnyomásosokat, ahol magasabb volt a tenzió hetenként visszarendeltem, amíg be nem állt egy kívánt szintre. Na de mostmár örömmel mondhatom, hogy szinte igénylik. Várják, nézik, hogy mikorra jöjjenek. Megkérdik még, tényleg szinte el se felejtethetném, a következő időpontot, mert rákérdez a beteg, hogy mikor jöjjön vissza. - Tudom hol lakik igen. Kérem a lapokat. Jó. És akkor Valikám te meg kimész majd a Palák nénihez, átkötni a sebét. - Igen. - A Magda Károly bácsihoz beadni az injekciót. - Jó. - És a dekubituszos nénihez szintén. - Elfogyott a kötszer és a por. - Fölirom. Jó. Valika két hónapja dolgozik nálunk, ő az áplónőnk. Pontos, bátran bizhatok rá dolgokat, mert biztos, hogy azt nagyon jól megcsinálja a Vali. - Én nem érzem többnek magamat. Mondták nekem nagysága, nagyságos asszony. Én azt mondtam nekik, nézzék, engem ne hívjanak nagyságos asszonynak. Engem hívjon mindenki Irma néni. Hát így mostmár többen vannak úgy, hogy még csak mondják, közelebb férkőztek hozzánk, hát úgy szólítanak, Irma néni. Volt már nem egyszer úgy, hogy kinn álltam a busznál, menni akartam továbbképzésre, jöttek értem, eszméletlen beteghez hívtak. El kellett mennem, kötelességem ellátni a beteget. Később viszont nincs busz. És egyéként is hát annyira messze van Visznek Gyöngyöstől, 22 kilométer. Nem is a távolság, hanem azt, hogy kétszer át kell szállni, közben átmegegyek egy megyehatáron, itt Jászárokszállás az már Zolnok megyéhez tartozik, akkor loholk, szóval nem csak az én hibám az na, hogy időnként én elmaradok a továbbképzésről. - Elég lesz az egy hétig. - Jó. Akkor majd a jövő hét elején azokat fölírjuk. - Ha körzet, akkor az már legyen Visznek, mert itt kezdtem a munkámat és elég jól is érzem itt magamat, viszont szeretnék szakvizsgázni gyermekgyógyászatból minden körülmények között. Így, miután körzetben dolgoztam

itt, csak három évet kell a, a gyerekosztályon töltenem előbb-
utóbb sor került, mert mert akarom. - Nagyon örülok, mikor a
rendelő ajtón meglátom, hogy dr. Rácz Mária. Igazán mondom, hogy
sokat, majdnem elsirom magam. Örömben. - Nem szeretem ezt a
szót, hogy "pedig"! Velem kapcsolatosan a "pedig" szót akkor hasz-
nálják az emberek, amikor, amikor úgy beszélnek rólam mint orvos-
ról, hogy orvos és teszem azt jó a munkája, pedig, pedig cigány-
lány. Nem szeretem ezt a szót, hogy "pedig".

Alkotói: Csőke József, Kis Mihály, Kovács Ferencné, Lakatos Iván,
Radnóti László, Ruzs Sándorné, Szűcs Péter.

Készült: a MAFILM Hiradó és Dok.film Stúdiójában.

Eng.sz.: 007277.

Magyarországon forgalomba hozza a MOKÉP.
